

เทวดา

บทที่ 24

เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้พิมพ์สมร อดจับตามองคนทั้งสองไม่ได้ หญิงคนนั้นเข้าใจผิดหรือ แล้วทำไม ธาตาดองหนี่

เมื่อวานนี้เอง เขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากแดนเถื่อนที่ไหนสักแห่ง ทั้งยังเหวี่ยงชายฉกรรจ์ที่ดูแลรักษาความปลอดภัยลงไปนอนไม่มีทิศทางเป็นแถวๆ ตอนนั้นถ้าใครบอกว่าเขาเป็น “ไอ้โจรห้าร้อย” คงไม่มีใครไม่เห็นด้วย

ในบัดนี้เขาแปลงโฉมใหม่ สะอาดสะอ้าน ท่าทางสุขุมสำราญ ทั้งสองมักจะหันหน้าเข้าพุดจาปริภาษันด้วยท่าทางเหมือนกันยังกับลอกแบบกันมา ท่านิ่งไหลกว้างหลังตรงไม่ว่าจะเอนไปข้างหน้าหรือหันไปทางไหน... ลักษณะประสานปลายนิ้ว ขยับนิ้วมือขึ้นๆ ลงๆ ขณะเคร่งคิด เป็นบุคลิกใหม่ของเสกสิทธิ์หลังพ้นจากหัวใจหยุดเต้น เดียวนี้นายธาดาก็กำลังทำอย่างเดียวกันโดยไม่รู้ตัว

หรือว่าเขาจะเคยอยู่โรงพยาบาลบ้ามาด้วยกัน...?

นี่เขาเป็นเพื่อนกันจริงๆ หรือ...?

เธอบอกให้คุณสุขสันต์รู้ว่าจะไปค้างคืนที่อื่น คุณสุขสันต์สอบถามแล้วไม่คัดค้าน

“ป้ารู้จักครอบครัวนั้น ยังเคยไปกราบหลวงพี่ที่วัดบ่อยๆ ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ที่เป็นที่รู้จักเคารพนับถือมาก”

“ไต่ยินว่าคุณหญิงจะให้น้องเอกบวชด้วยคะ เห็นว่าเชื่อตามทีหมอดูเคยทำนายว่าน้องเอกจะบวชไม่สึก ในอนาคตจะเป็นพระผู้ใหญ่ที่มีสมณศักดิ์สูง”

“ครอบครัวนี้เขาเชื่อหมอดู”

“แล้วคุณป้าเชื่อหรือเปล่าคะ”

“ป้าไม่เชื่อหรอกค่ะ” เธอเอียงหน้าเข้ามากระซิบ “ก็ดูซีมีคนเคยทำนายว่าเสกจะอายุสั้นตายตั้งแต่ยังหนุ่ม ขึ้นชื่อ ป้าคงประสาทเสียแยะเลย..!”

“นั่นซีคะ พรึมว่าอย่าไปใส่ใจดีกว่า พรึมเองก็ไม่เชื่อเรื่องพวกนี้”

เสกสิทธิ์ลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นเธอแต่งชุดจะไปทำงาน ถือข้าวของเพื่อไปค้างคืนที่อื่นเดินจะผ่านไป “พรึม พรรณกลับบ้านไปแล้ว พรึมอยู่เป็นเพื่อนแม่ผมที่นี้เถอะ อย่าไปอยู่บ้านนั่นเลย”

“เอ๊ คุณเสกกลับมาเรื่องนี้อีกแล้ว” เธอพูดอย่างรำคาญใจ “ทำไม คุณเสกเป็นห่วงอะไรถึงไม่ยอมให้พรึมไปอยู่กับน้องเอก พรึมไม่เกะกะขวางทางคุณเสกกับพี่เทพินหรอกนะ พรึมจะสอนหนังสือน้องเอกตอนกลางคืน แล้วเขาก็จะไปทำงานตามเรื่องของพรึม”

“นี่ไม่เกี่ยวกับเทพินนะ... เอ้อ... พรึมรู้ไหมว่าเอกชัยไม่ใช่เด็กธรรมดา”

“รู้ค่ะ เขาเป็นเด็กพิเศษที่แปลก เพราะอย่างนั้นพรึมถึงอยากใกล้ชิดไงคะ เพื่อจะเข้าใจปัญหาแล้วช่วยให้เขาดีขึ้น”

“พรึมแกไขอะไรไม่ได้หรอก”

“คุณเสกรู้ได้ยังไง ทำไมถึงคิดอย่างนั้น”

ผู้ชายทั้งสองมองหน้ากันอย่างสนใจ

“งั้นผมไปส่งไปรับพรึมก็แล้วกัน”

เธอถอนใจแรง “ถ้าคุณเสกอยากพบพี่เทพินก็ไปของคุณเสกเองเถอะ ไม่ต้องมาเอาพรึมเป็นข้ออ้างหรอก พอพรึมเลิกงานแล้วถึงจะไปบ้านนั้น แล้วพอเช้าก็ออกจากบ้านนั้นไปทำงานเลย รถพรึมมีขับเองคล่องตัวกว่าเยะ”

พอเธอคล้อยหลังชายทั้งสองก็กระซิบกระซาบกัน

แล้วพิมพ์สมรก็พบว่ารถของเธอเกิดเสียขึ้นมาเฉยๆ แก๊ซอย่างไรก็ติดเครื่องไม่ได้ เสกสิทธิ์เดินมาช่วยดูแล้วพูดว่า

“ผมจะไปส่งพรึม รถคันนี้ประเดี๋ยวให้พวกยามจัดการโทรศัพท์เรียกช่างมาดูก็แล้วกัน”

เธอพาชื่อถามอย่างเกรงใจ “รบกวนหรือเปล่าคะ”

“ไม่รบกวนหรอก” เขาหันมาพยักหน้ากับ ‘บอดีการ์ด’

ร่างสูงสันทัด รับคำ ช่วยเธอขนย้ายสัมภาระไปยังรถคันหรูของชายหนุ่มทันที พอเห็นเขาเปิดประตูด้านที่นั่งคนขับ เธอก็ร้องลั่น

“ไม่เอา ถ้าคุณธาดาชับ พรึมนั่งแท็กซี่ไปดีกว่า”

“วันนี้เขาเก่งแล้ว มาเถอะ” ชายหนุ่มรูดร่างเธอให้ขึ้นรถ

ในวันนี้ รถคันใหญ่เคลื่อนตัวอย่างนุ่มนวลราบเรียบเหมือนคนขับเคยชินกับมันมานานปี พิมพ์สมรมองผมหยิกๆ ตัดสั้นของคนขับที่มีท่าที่ตามสบายอยู่ข้างหลังพวงมาลัยอย่างแปลกใจ นึกในใจว่าเมื่อวาน

เขาคงแกล้งทำเป็นแน่ ไม่เช่นนั้นทำไมจะพัฒนารวดเร็วปานนี้

ชายหนุ่มส่งเธอไปที่ทำงาน เพราะว่าเสกสิทธิ์เป็นเจ้าของเงินกู้รายใหญ่ของเจ้านายเธอ พิมพ์สมรจึงมีเอกสิทธิ์พิเศษที่จะมาทำงานเมื่อไรก็ได้ตามใจชอบ เธอเริ่มมาทำงานไม่ตรงเวลาตั้งแต่เขาเจ็บป่วยต้องให้เธอดูแล และเจ้านายก็อนุญาตอย่างเต็มอกเต็มใจ

“....คุณเสกหายดีแล้วหรือ แปลกจริง ไม่กี่วันก่อนยังต้องนั่งรถเข็นตัวหนักตัวคงจะเป็นจะตายอยู่เลย...” ใครๆ ก็ทักเขาอย่างนี้รวมทั้งเจ้านายเธอด้วย

ในวันนี้ชายหนุ่มคล่องแคล่วแข็งแรงสีหน้าแจ่มใสตอบเพื่อนว่า

“ผมรู้จักพัฒนาเอาพลังงานในตัวออกมาใช้”

“ทำยังไง สอนบ้างซิ”

“คงต้องฝึกกันนาน แต่ใครๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น” เขาพูดยิ้มๆ

พิมพ์สมรทำงานทั้งวัน ชายหนุ่มโทรศัพท์มาบอกไว้ก่อนว่าจะมารับ เธอจึงไม่แปลกใจที่พอเลิกงานก็พบชายทั้งสองนั่งรออยู่ที่ห้องรับแขกด้านนอก

ที่ทำให้เธอแปลกใจก็คือเกมส์ที่คนทั้งสองเล่นกันขณะที่รอคอย

“รอนานไหมคะ มาถึงแล้วทำไมไม่โทรเรียก แล้วนี่ทำอะไรกันอยู่”

ชายหนุ่มยึดตัวขึ้น “ไม่นานหรอกฮะ”

กระดาษแผ่นหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ เห็นลายเส้นเป็นรูปประสาทราชวังที่ลากด้วยปากกาสองสี แดงและน้ำเงิน

เสกสิทธิ์ถือปากกาสีน้ำเงินและธาตาก็ถือสีแดงอยู่ในมือ

“อะไรคะนี่”

“เกมส์เด็กๆ ครับ”

เธอหยิบขึ้นมาดูอย่างแปลกใจ “ไม่เห็นจะเป็นเกมส์อะไรเลย”

“เป็นซิ คุณเอ๋ยชื่ออะไรก็ได้มาอย่างหนึ่ง แล้วก็ผลัดกันลากเส้นวาดภาพสิ่งนั้นออกมา ใครลากผิดทำให้ภาพเพี้ยนแปลว่าเสียคะแนน”

“แล้วนี่คือภาพอะไร”

เสียงธาตาดตอบว่า “พระประสาทวิมานแก้วศรีสุระวิสุทธิ...”

“อะไรนะคะ...?”

“บอกไปคุณก็ไม่รู้จัก” ชายหนุ่มโบหน้าคมสะอ้านตัดบท ขยำกระดาษโยนทิ้ง “ไปกันเถอะ”

พิมพ์สมรได้แต่มองปริบๆ เดินตาม คิดว่าเขาคงเคยถูกรบมด้วยกันมาจากสถาบันทางจิตประสาทที่ไหนสักแห่งเป็นแน่

“รถพรีมเป็นยังไงบ้างคะ มีช่างมาซ่อมให้แล้วหรือยัง”

เธอถามเมื่อนั่งมาในรถ อีกฝ่ายตอบอุบอิบเหมือนปกปิดบางอย่าง

“อ้อ ช่างบอกว่าอาการมันแย่มากเลยต้องลากเข้าอู่”

“ตายจริง มันเป็นอะไรหรือคะ”

“เป็นหลายอย่าง คงอีกนานกว่าจะซ่อมเสร็จ”

“แล้วพรีมจะทำยังไงดีล่ะคะ ไม่มีรถก็คงไปค้างบ้านน้องเอกไม่สะดวกแน่ๆ”

“นั่นซิ ถ้างั้นอย่าเพิ่งค้างเลย ไว้วันหลังให้รถดีก่อนเถอะนะ”

“คะ แต่ยังไงๆ เย็นนี้ก็ต้องไปทานข้าวที่บ้านนั่น พรีมสัญญากับน้องเอกไว้แล้ว”

“แค่ทานข้าวแล้วกลับเลยนะ วันหลังค่อยค้าง”

“คงต้องเป็นอย่างนั้นแล้วละคะ”

จู่ๆ ธาตาก็ทำน้ำเสียงร่อนรนพูดอะไรกันบางอย่าง พิมพ์สมรเห็นชายหนุ่มทั้งสองมองหน้ากันอย่างร้อใจ

“แน่ใจหรือ”

“คิดว่าใช่ครับ”

“หาที่ปลอดภัยจอดรถก่อน อย่าให้ชาวบ้านต้องมีอันตรายไปด้วย”

รถถูกเร่งเครื่องแล่นปัดซ้ายป่ายขวาจนหญิงสาวถูกเหวี่ยงไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ “อะไรกันคะ เกิดอะไรขึ้น”

“มีระเบิดติดอยู่ในรถ”

“เอ๊ะ นี่จะเล่นอะไรกันอีก” เธอโวยวาย

รถเลี้ยวออกจากถนนใหญ่หลุดออกไปสู่ซอยเปลี่ยวซึ่งตัดผ่านทุ่งกว้างแล้วจอดฟรีด เสียงธาตาร้องว่า

“ท่านไป... ผมหาร่างใหม่ได้”

เสกสิทธิ์กระซอกพิมพ์สมรลงจากรถดึงให้วิ่งตาม เธอไม่รู้ว่าจะไรเป็นอะไรแต่ก็หนายจะขัด เอา เล่นอะไรก็เล่นกัน ดูซิว่าจะบ้าไปถึงไหน

แล้วก็มิเสียงระเบิดดังตูมลั่นจนแทบแก้วหู พิมพ์สมรร้องหวีด

เมื่อถูกดึงล้มลงแล้วร่างหนาหนักก็กระโจนทาบทับเหมือนจะปกป้อง

แล้วทุกอย่างก็เงียบ

ท่ามกลางละอองฝุ่นคลอคลุ้ง ใบหน้าคมสะอ้านลอยอยู่ไม่ห่าง ลมหายใจที่รวยรินรดใบหน้าเธอมีกลิ่นหอมอ่อนแปลกๆ สีหน้าของ ชายหนุ่มเหมือนจะอ่อนไหวเคลิบเคลิ้มกับสัมผัสจากร่างบางๆ ที่ถูกทาบ ทับซึ่งสิ้นด้วยความตระหนกตกใจ... ใบหน้าเคลิ้มๆ ที่มีโรคราสีเขียว อ่อนๆ ทำท่าจะเลื่อนลงมาหา ทำให้คนที่ถูกทาบเปลี่ยนจากสีหน้าซีดเผือด เป็นแดงจัด ปรกกายตาขุ่นเขียว

“ทำตาเข็มอยู่นั้น ลุกได้แล้ว คุณเสก...”

“พริ้ม....” น้ำเสียงเขายังเลื่อนลอยหวานหวาน

“จะลุกหรือไม่ลุก...!” เสียงถามขู่เขิน

คนร่างใหญ่ปรกกายตายังอ่อนเชื่อง ลุกขึ้นยืนพลางดึงให้เธอลุกตาม อย่างจำใจ สิ่งที่ทำให้เขาหันไหวไม่ไชระเบิดตุ้มตาม แต่เป็นร่างอ่อน บางๆ ที่ร่างเขาทาบทับไว้เมื่อครู่ก่อนต่างหาก

เธอหน้าแดงผลักอีกฝ่ายโดยแรง “อย่าบ้าหน่อยเลย”

เห็นร่างสูงสันทัดของนายธาดาวิ่งมาโหมกมือให้ไหวๆ จึงตัวต เสียงถาม “ทำอะไรกันคะนี่”

“มีคนวางระเบิด ธาดาปลดออกโยนไปทางอื่นแล้ว”

“พูดเป็นเล่น” เธอกระพัดกระพืดเดินกลับ

“เรื่องจริงนะพริ้ม” เสียงอ่อนๆ ไม่เห็นจะจริงจังสักนิด

“ไม่เชื่อ...!”

“พริ้มก็รู้ว่ามีคนพยายามจะฆ่าเสก”

คำพูดนั้นทำให้เธอชะงัก “งั้นไปแจ้งตำรวจกัน”

“ไม่เอา ไม่แจ้งตำรวจ” เขายืนยันความตั้งใจเดิม

แล้วคนที่โดนปองร้ายเพิ่งรอดจากระเบิดหยกๆ ก็ดีสีหน้าระริ่น ทักทายเพื่อนสาวคนสวยเหมือนไม่มีเรื่องร้ายใดเกิดขึ้น

“หิวจังเลยครับเทพิน วันนี้มีอะไรเลี้ยงเสกครับ”

“มีทุกอย่างที่เสกชอบ เทพินจำได้เลยให้แม่ครัวทำให้”

“เทพินใจดีจังเลย”

เด็กชายตัวน้อยไม่สนใจชายหนุ่ม สีหน้าทำที่ไม่เป็นมิตรปัดมือ เขาที่เอื้อมมาจะจับไหล่ทักทาย พอมือเล็กๆ คว่ำมือพิมพ์สมรได้ก็ลาก ไปห้อง คำหยาดมีท่าที่ไม่เป็นมิตรอยู่ตามเดิม จ้องมองกระเป๋าเสื้อผ้า สัมภาระที่หญิงสาวถือมาด้วยเหมือนดังอยากจะทำโยนมันทิ้ง

เจ้าหล่อนเข้ามานั่งตาขวางฝ้าอยู่ที่มุมห้อง

พิมพ์สมร หันไปเห็นใบหน้าสวยเฉียบที่มีอาการกำครึ่งๆ

เหลือกตามองเธออย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อหลายครั้ง ทำให้ไม่สบายใจ เด็กชายมองตาม เขาผละไปยืนตรงหน้าแม่สาว พูดอะไรที่เธอไม่ได้ ยิน แล้วแม่สาวที่เลี้ยงก็ก้มหน้างุบปลิกตัวหนีไปหลังบ้านไม่กลับขึ้นมา อีกเลย

หญิงสาวรู้สึกโล่งใจ ทำตัวเป็นคุณครู สอนเขาอ่านเขียน และยัง เป็นเพื่อนกินเพื่อนเล่น ที่เด็กน้อยพึงใจ เขาซุกอยู่ข้างๆ เธอไม่ยอมห่าง และเธอก็โอบกอดหอมแก้มเขาอย่างรักเอ็นดู

หากอยู่ด้วย เสกสิทธิ์ก็จะมีท่าที่เป็นกังวลคอยมอง พอได้โอกา สก็กระซิบบอก

“พริ้มอย่าใกล้ซิดน้องเอกให้มากไปนักเลย ห่างๆ ไว้ดีกว่า”

“เอ๊ ทำไมนะ คุณเสกนี่”

“ประเดี๋ยวน้องเอกเกิดติดพริ้มขึ้นมาแล้วจะทำยังไง”

“ก็ตีซิ พริ้มจะได้มีน้องชายซึกคน”

เขาไม่พูดต่อ

เธอไม่รู้ว่า ในระหว่างที่เธออยู่กับเด็กชายที่ห้องนอนที่ชั้นบน เสกสิทธิ์ก็พูดคุ้ยซักถามเทพินและคุณหญิงสอางค์เกี่ยวกับเด็กชายอยู่ที่ ห้องข้างล่าง และทุกครั้งเด็กชายก็ละความสนใจจากเธอทันที เหมือน หันไปตั้งใจฟังอะไรอยู่บางอย่าง สีหน้าเขาเครียดขึ้นชั่วครู่ก็กลับมา เป็นเด็กไร้เดียงสาตามเดิม

พอจะกลับ เสกสิทธิ์ก็รำลาเธออย่างเป็นห่วงเป็นใย

“อยู่ดีๆ นะพริ้ม ระวังตัวไว้บ้างอย่าเอาแต่นอนซี้เซา แล้ว พรุ่งนี้ผมจะมารับไปทำงานนะ”

“รีบๆ ไปเร็วๆ เข้า” เธอโล่งอย่างรำคาญเต็มทน

เธอนอนเตียงเดียวกับน้องเอก

คืนนั้นพิมพ์สมรฝันแปลก ฝันว่าเธอร้อนรุ่มอึดอัด ใครคนหนึ่ง กอดรัดจนเธอขยับไม่ได้ ใครคนนั้นร่างใหญ่ทึมทึบ เนื้อตัวร้อนผ่าว

เมื่อเธอผวาตื่นขึ้นกลางดึกก็ได้พบแต่ร่างเล็กๆ ใบหน้าบอบบาง จิ้มลิ้มไร้เดียงสาของเด็กชายที่กำลังหลับสนิท พาดแขนบางๆ ผ่านร่าง เธอ.....